

Ce spun cititorii despre cărțile lui Karen Kingsbury

„Am citit multe dintre cărțile lui Karen, și plâng la fiecare dintre ele. Simt că îi cunosc cu adevărat pe oamenii din poveste, și sunt alături de ei, trup și suflet, atunci când li se întâmplă ceva!”

— Kathy N.

„Romanele sunt ca niște mini vacanțe, iar cele ale lui Karen sunt destinația mea preferată.”

— Rachel S.

„Cea mai bună autoare din țară.”

— Mary H.

„Cărțile lui Karen îmi amintesc că Dumnezeu este real. Am nevoie să mi se amintească.”

— Carrie F.

„Aceste povești sunt ficțiune, dar impactul lor este real.”

— Debbie L. R.

„De fiecare dată când citesc una dintre cărțile lui Karen mă gândesc: E cea mai bună de până acum. Apoi apare următoarea și mă gândesc: *Nu, nu, asta e cea mai bună.*”

— April B. M.

„De fiecare dată când pun mâna pe o carte nouă de-a lui Karen, două lucruri știu sigur: am nevoie de șervețele și nu mă las până nu termin cartea în acea zi.”

— Nel L.

„Cititor după cititor, Karen Kingsbury schimbă întreaga lume.”

— Lauren W.

KAREN KINGSBURY

JOCUL ÎNGERILOR

Traducere din limba engleză:

IOANA ADĂSCĂLIȚEI

 ACT și Politon

2017

Lui Donald:

Simți cum prind viteză anii? Kelsey e căsătorită de doi ani, iar Tyler se apropie de absolvire. Nu-i așa că Dumnezeu nostru este foarte loial? Nu doar față de copiii noștri, dar și față de familia noastră, pe care o conduce unde dorește să fim. Ador plăcuța din bucătăria noastră, pe care scrie: „Nu m-am născut în Sud, dar am ajuns aici cât am putut de repede.” Nimic nu ar putea descrie mai bine noua noastră casă, noua noastră viață în Nashville. Ne este în continuare cât se poate de limpede că Dumnezeu a vrut să fim aici! Nu doar pentru cărțile mele sau ca să fiu cât mai aproape de muzica și filmele creștine – ci pentru copiii noștri și chiar pentru noi. Îmi place cât de activ te-a prins anul acesta în misiunea mea și cum i-ai ajutat pe băieții noștri să facă trecerea de la adolescenți la tineri bărbați. Iar acum că predai și antrenezi din nou, suntem amândoi unde ne-a vrut Dumnezeu. Îți mulțumesc că ești consecvent și puternic, bun și blând. Să străbatem împreună, mână în mână, anotimpurile ce vor veni – absolviri, maturizare și îmbătrânire. Toate-s posibile când îmi ești alături. Hai să ne jucăm și să râdem, să cântăm și să dansăm. Și împreună vom urmări cum își iau zborul copiii noștri. Minunile de pe cărarea asta îți taie răsuflarea. Până atunci, mă voi bucura că nu știu întotdeauna unde mă sfârșesc eu și începi tu. Te voi iubi mereu și pe veci.

Lui Kyle:

Kyle, ai devenit o parte importantă a familiei noastre. Ești și vei fi mereu fiul nostru, tânărul pe care l-a ales Dumnezeu pentru fiica noastră, cel pentru care ne-am rugat, la care am sperat și despre care am vorbit cu Dumnezeu. Ai o inimă frumoasă din toate punctele de vedere: felul cum prețuiești clipele simple și ești blând dincolo de cuvinte. Tu vezi ce e mai bun în oameni și situații și mereu găsești o cale să-L slăvești pe Dumnezeu. Ador să te văd cum o îndrumi pe Kelsey, cum evoluati împreună atât în credința voastră, cât și în viață și vă urmăriți visurile. Sunt uimită constant de înțelepciunea de care dai dovadă, mult peste vârsta ta. Ești un exemplu pentru băieții noștri și întruchiparea modului în care un bărbat ar trebui să-și iubească soția. Îți mulțumesc pentru asta. Mai mult, sunt uimită de felul în care o privești pe iubita noastră Kelsey – de parcă nu mai există nimeni și nimic pe lume în afară de ea. În clipele acelea, în ochii tăi se citește iubirea. Acesta e un anotimp minunat, când tu și Kelsey puteți veni la prezentările mele, iar primul tău proiect solo de muzică creștină devine realitate. Kyle, când Dumnezeu te poartă de pe o scenă pe alta – folosindu-ți vocea aia frumoasă să-I cânti laudele și să-i conduci pe alții spre dragostea lui Iisus – mă rog să o privești mereu pe Kelsey așa cum o faci acum. Îți mulțumim lui Dumnezeu pentru tine, și așteptăm cu drag anotimpurile care urmează. Te voi iubi mereu!

Lui Kelsey:

Scumpa mea fiică, sunt fericită pentru tine și Kyle. Visurile tale de a juca în filme și a cânta pentru Iisus prind formă, dar chiar și așa, tot de inima ta frumoasă ești definită. Nu te-am văzut niciodată atât de fericită, și iar și iar arăt spre voi ca dovadă a devotamentului lui Dumnezeu. Acum, în timp ce voi doi pășiți către viitorul pe care vi l-a pregătit Dumnezeu, vă urmați visurile și străluciți puternic pentru el în tot ce faceți, noi vă vom susține pe amândoi de aici. Ne vom ruga pentru voi, vom crede în voi și vă vom susține cât de mult putem. Felicitări ție și lui Kyle pentru prima voastră carte, *The Chase: When God Writes Your Fairytale!* (Urmărirea: Când Dumnezeu îți scrie povestea). Mă rog să-și găsească locul în inimile următoarei generații întru Iisus. Acum, cu această carte și cu harul pentru muzică al lui Kyle și al tău pentru actorie, nu există limite pe calea pe care ar vrea să vă trimită Dumnezeu. În tot acest timp, vei fi în inima mea în fiecare clipă. Te iubesc, scumpo.

Lui Tyler:

Mi-e greu să cred că ești deja în anul trei de facultate, pregătit să înfrunți o nouă perioadă de provocări și aventuri. Unul dintre momentele de strălucire ale vieții mele a fost să te văd pe scenă în ultimii ani. Mi-l pot imagina pe bunicul urmărindu-te dintr-un loc special din Rai. Ar sta în primul rând, dacă ar putea, lângă mine și tatăl tău. Dar momentul meu preferat e poate când am citit un email de la o prietenă de-ale tale. Zicea că a petrecut un semestru în străinătate. Când s-a întors, departamentul se schimbase.

În mai bine. Mai puternic, pe front spiritual. Zicea că nu i-a luat mult să-și dea seama că schimbarea s-a realizat prin tine. Dumnezeu te folosește pentru lucruri minunate, Ty. Vin atâtea vremuri incitante, încât nu le pot procesa. Oricum s-ar desfășura visurile tale, noi vom fi în primul rând, încurajându-te din tot sufletul și le vom urmări. Ține-te bine de Iisus, fiule. Continuă să strălucești pentru el! Te iubesc.

Lui Sean:

În toamna asta ai plecat la Liberty University visând să intri în echipa de fotbal. În călătoria care a dus la asta, tu L-ai pus mereu pe Dumnezeu înainte de toate. Și suntem atât de mândri de tine pentru asta! Domnul te va binecuvânta pentru felul în care îți demonstrezi credința prin gesturile mărunte. El are planuri atât de mari pentru tine! Sean, tu ai avut mereu cea mai bună atitudine, iar acum – chiar și când sunt zile grele – ți-ai păstrat atitudinea asta. Să ne bucurăm, ne spune Domnul. Să fii sincer. Să fii om de caracter. Continuă să muncești, continuă să faci eforturi, continuă să crezi. Să te duci la culcare în fiecare seară știind că ai făcut tot ce-ai putut pentru a fi pregătit pentru ușile pe care ți le va deschide Dumnezeu în zilele care urmează. Ești un dar prețios, fiule. Te iubesc. Continuă să zâmbești și să cauți perfecțiunea lui Dumnezeu.

Lui Josh:

Cu fotbalul ai început când te-ai întors din Haiti, iar fotbalul ocupă acum o parte atât de mare din viața ta. Nu

m-am îndoit niciodată că vei ajunge să joci fotbal în Divizia I NCAA, dar a fost una din bucuriile vieții mele să văd asta întâmplându-se. Acum mă rog ca Domnul să continue să te călăuzească și după ce Îl urmezi la Liberty University pentru a juca fotbal și fotbal american, astfel ca pașii tăi să se potrivească cu ai Săi. Știm sigur: există posibilitatea reală să ajungi să practici sporturi competitive la un nivel superior. Dumnezeu te va folosi pentru lucruri mărețe, iar eu cred că El te va pune pe o poziție publică pentru asta. Păstrează-ți forța întru El și ascultă-I șoaptele tăcute ca să știi în ce direcție s-o iei. Sunt așa de mândră de tine, fiule! Te voi susține mereu de pe margine. Păstrează-L pe Domnul pe primul loc în viața ta. Te voi iubi mereu.

Lui EJ:

EJ, nu-mi vine să cred că ai început deja facultatea! Suntem foarte bucuroși că ai reușit să te muți la Liberty University odată cu Sean. E cea mai bună universitate din lume! Acum că începi această nouă perioadă, mă bucur că știi cât de mult te iubim și cât de mult ne încredem în planurile Domnului pentru tine. Cu aceste noi oportunități care ți se aștern dinainte, păstrează-ți privirea îndreptată către Iisus și vei avea întotdeauna la fel de multe posibilități ca acum. Mă aștept la lucruri mărețe din partea ta și știi că și Domnul are aceleași așteptări. Mă bucur enorm că faci parte din familia noastră – acum și întotdeauna. Îți mulțumesc că ți-ai dăruit inima, EJ. Te iubesc mai mult decât știi.

Lui Austin:

Austin, nu pot decât să-ți spun că sunt uluită de eforturile tale din ultimul an școlar. Ești un lider, Austin. Toți îți urmează exemplul și da, oamenii te vor vrea. Școlile te vor vrea. Dar, dincolo de toate astea, aș vrea să îți minte că ești doar pe cât de puternic este și nădejdea pe care ți-o pui în Iisus. Pe atât de curajos pe cât îți e forța cu care te agăți de adevărul Lui. Povestea ta este o serie de miracole, iar acest nou capitol va fi la fel – sunt convinsă. Pe parcurs, tatăl tău și cu mine te vom susține din primul rând. Mă rog ca Dumnezeu să-ți ofere cea mai bună poziție de pe care să-L slujești. Cerul e limita, Aus. Visul e în mâinile tale. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tine, pentru minunea vieții tale. Te iubesc, Austin.

Și Lui Dumnezeu cel Atotputernic, Creatorul Vieții,

Cel care m-a binecuvântat – până acum – cu toate acestea.

Prolog

Întrunire orășenească – Misiunea

O TĂCERE PLINĂ DE VENERAȚIE SE AȘTERNUSE ÎN ÎNCĂPEREA sacră în timp ce participanții își ocupau locurile.

Aceasta era o echipă nouă. Un nou grup de călători aleși se adunau pentru a lua parte la o serie disperată de bătălii. O misiune în care miza era enormă. Orlon se ridică, cât era de înalt și-și luă locul în fața încăperii. Pereții străluceau de aur și pietre sclipitoare. Cea mai puternică lumină posibilă se revărsa prin ferestre. Nimeni nu părea să observe.

Îngerii erau obișnuiți cu lumina.

Orlon studie chipurile din fața sa. Le simțea grijile, întrebările, curiozitatea. Fiecare din cei douăzeci de îngeri prezenți fuseseră aleși individual, atent selecționați pentru această echipă, deoarece împreună dețineau ceva rar și frumos: o putere de discernământ ce-i deosebea de restul.

Dintre toți îngerii raiului, aceste ființe pline de compasiune înțelegeau cel mai bine problemele inimii.

– Fiecare dintre voi a fost creat pentru astfel de vremuri.

Vocea lui Orlon răsuna cu putere în spațiul de întâlnire.

– Echipa noastră a primit misiunea de a salva inimile câtorva fii și fiice ai lui Adam. Ființe umane aflate pe marginea prăpastiei istoriei.

Îngerii rămaseră tăcuți. Empatia lor colectivă umplea încăperea de pace.

– Prima parte a misiunii noastre implică o luptă pentru inima și sufletul unui om chinuit, un jucător de baseball pe nume Tyler Ames, care trăiește în Pensacola, Florida. A doua se axează pe o tânără din Los Angeles. Fata pe care Tyler a iubit-o cândva. Numele ei este Samantha Dawson.

Orlon zâmbi, chiar dacă era apăsător de gravitatea misiunii. Deja cei doi îi inspirau afecțiune.

– Tyler îi spunea Sami.

Orlon inspiră.

– Mihail a cercetat fiecare înger în parte și v-a găsit pe voi – în mod deosebit – vrednici de sarcinile care urmează și pregătiți pentru bătăliile ce au să vină.

Îi puse la curent cu ce se întâmpla.

– Situația cu Tyler și vechea lui iubire e complicată. Pe parcurs, vor fi implicați și alți oameni. Va fi nevoie de câteva misiuni pentru a reuși. În cadrul fiecăreia, vom interacționa cu mai multe ființe umane din diverse părți ale Pământului.

Privi câțiva îngeri în ochi.

– Vom aborda sarcina noastră pas cu pas.

Îngerii care-l priveau începură să se foiască ușor. Nu era neliniște. Era mai degrabă un soi de nerăbdare. Dacă fiii și fiicele lui Adam aveau necazuri, acești îngeri aleși erau pregătiți.

Orlon își luă însemnările de pe o masă de mahon lăcuit din fața încăperii.

– Îndepărtarea de credință continuă nestingherită peste tot în lume. Asta nu e ceva nou.

Orlon simți o greutate pe inimă.

– Însă Mihail a aflat de un prunc încă neconceput, încă nenăscut. Acest copil va ajunge un mare învățător. Precum C.S. Lewis sau Billy Graham. Datorită lui, mulți își vor îndrepta calea și se vor întoarce la credință.

Îngerii nu simțeau confuzie. Însă expresiile de pe chipurile din fața sa trădau ceva foarte similar. Orlon se apropie cu un pas.

– Mântuirea nenumăratelor suflete depinde de acest copil.

Câțiva îngeri dădură din cap. Câțiva se aplecară în față, atenți, concentrați.

Orlon întoarse pagina însemnărilor sale, iar corpul său celest se încordă.

– Tyler și Samantha sunt prinși într-o luptă de care nu sunt conștienți și pe care nu o pot observa. O luptă cu descurajarea și înfrângerea. O luptă pentru propriile suflete, continuă Orlon oftând. Pentru a înrăutăți situația, cei doi și-au uitat potențialul. Au rătăcit calea. Iar dacă – se uită atent în jurul încăperii – eșuăm, toată istoria va avea de suferit.

Pe fiecare chip din încăperea se citea devotamentul față de cauză.

Orlon se calmă. Orice s-ar întâmpla, Mihail alesese bine. Aceștia erau îngerii potriviți pentru misiune.

– Ascultați la mine! Aceste două ființe umane nu trebuie să se dea bătute. Căci dacă o fac, pruncul care va schimba istoria nu se va mai naște. În cazul acesta, oamenii vor suferi... și vor muri. Făcu o pauză. Trebuie să știți numele

copilului. Se va numi Dallas Garner. Țineți minte asta! Rugați-vă pentru el zilnic!

De pe rândul din față, un înger pe nume Beck ridică mâna. Era cel mai înalt și mai puternic dintre ei. Avea pielea întunecată, părul brunet lucios și ochii de un verde pal. Dacă ar fi fost om, ar fi putut cu ușurință să joace fotbal american la nivel profesionist. În schimb, Beck era un veteran angelic în luptele inimii. Își îndreptă spatele.

– Copilul va fi al lor? Al lui Tyler și Sami?

– Nu, spuse Orlon fără să clipească. Vom primi și aceste detalii. Mihail a insistat că vom afla fiecare aspect al luptei la timpul potrivit. Făcu o pauză. Trec orele. Am nevoie ca doi dintre voi să plece acum în misiune. Veți primi mai multe informații pe drum – unde să mergeți, când să interacționați.

Beck se ridică de pe scaun.

– Mă ofer voluntar.

– Și eu.

Ember stătuse în spatele încăperii, pletele-i de un auriu-roșcat îi încadrau ochii albaștri, uriași. Ember avea o forță pe care ceilalți îngeri n-aveau să o cunoască niciodată. Se ridică, iar pasiunea ei pentru fiii și fiicele lui Adam era palpabilă.

– Trimite-mă pe mine, Orlon.

Orlon se gândi îndelung.

– Prea bine. Își încrucișă brațele. Beck și Ember, vă trimitem pe voi.

Mihail îi spusese că echipele vor fi ușor de ales. Așa erau în general. Nenumărați îngeri se aflau în misiune pe Pământ din partea Raiului. Câte doi pe rând. În fiecare clipă, peste tot în lume, mii de perechi își îndeplineau misiunile în tandem.

Majoritatea oamenilor nu aveau să știe sau să înțeleagă niciodată. Nu era nevoie ca omul să înțeleagă pentru ca îngerii să-și facă treaba. Ideea unei misiuni pe Pământ, precum și termenul folosit pentru a descrie acest fenomen obișnuit era ceva cunoscut în întregul Rai.

Jocul îngerilor.

Beck și Ember înaintară către partea din față a încăperii. Fără vreun cuvânt, ceilalți se adunară în jurul lor și-și puseră mâinile pe ei. Rugăciunea a fost scurtă și puternică: fie ca Duhul Lui Dumnezeu să-i însoțească pe Beck și Ember și, undeva în Pensacola și Los Angeles, două inimi să fie salvate de la distrugere. Nu doar de dragul lor. Ci de dragul pruncului încă neconceput.

De dragul întregii umanități.

Orlon îi scrută cu privirea pe Beck și Ember. Erau pregătiți pentru misiune, așteptau lupta, cu neliniște.

Venise timpul să înceapă.

1

DE CÂND ÎMPLINISE PATRU ANI, TYLER AMES își petrecuse aproape douăzeci de mii de ore antrenându-se, instruindu-se și pregătindu-se pentru jocul de baseball. Două decenii de victorii și înfrângeri, încălziri și înscrieri, joc după joc după joc. Însă exista un lucru pe care Tyler nu-l realizase încă.

Nu fusese niciodată perfect.

Până acum.

Tyler își îndreptă șapca Blue Wahoos și-și înfipse vârful pantofului în pământul moale al movilei *pitcher**-ului de pe stadionul Bayfront din Pensacola. Era momentul răscumpărării. În timp ce se apleca în față, ținând mingea ca o extensie a brațului său, Tyler îl măsură pe următorul *batter***.

Aproape cinci mii de fani strigau sub lumina reflectoarelor, în această frumoasă seară de august.

Aici... acum... Tyler se simțea cu adevărat perfect.

De parcă în seara asta până și fantomele trecutului îl încurajau.

* La baseball, jucătorul aflat în defensivă. (N. tr.)

** Jucătorul aflat la bătaie. (N. tr.)

Inima îi duduia în piept, iar el își luă avânt și lansă mingea. *90 de mile pe oră, gândi el. Cel puțin 90.*

– Ratare! anunță arbitrul, ridicând brusc brațul. Două ratări, încă o minge!

Încă una, își spuse Tyler, prinzând mingea de la *catcher**. *Doar una.* În ciuda brizei venite dinspre golf, Tyler continua să transpire. *Respiră, Ames. Doar respiră.* Își repeta aceste cuvinte de câte ori meciurile deveneau tensionate. Își șterse fruntea cu brațul, se îndreptă pe movilă și trase adânc aer în piept.

Încă o ratare. Tyler se chiorî la semnele *catcher*-ului. Dansul ăsta era vechi de când lumea: *catcher*-ul îi face semne *pitcher*-ului, *pitcher*-ul așteaptă semnalul potrivit, în funcție de cum vrea să arunce.

Nu. Tyler clătină din cap. Nu ăsta. *Catcher*-ul schimbă semnul. Din nou, Tyler clătină din cap. Al treilea semn îl făcu pe Tyler să zâmbească. Cel puțin, în sinea lui.

Un *change-up*** . Aruncarea perfectă pentru *batter* în momentul acesta.

Tyler aruncă o privire în tribune. Acolo erau patru recrutori pentru Cincinnati Reds. Dacă totul mergea bine, ar fi putut sări peste triplu A, să intre direct în Liga Mare. Cel mai devreme săptămâna viitoare. În Liga Mare. Visul său de când câștigase World Series din Liga Mică, cu doisprezece ani mai devreme. După seara asta, cei șase ani petrecuți bătând drumurile din Sudul țării cu autobuzul și câștigând salariul minim vor fi meritat. Putea face asta. Niciodată nu mai aruncase așa.

Niciodată în toată viața sa.

* Jucătorul prinzător. (*N. tr.*)

** Tip de aruncare în baseball. (*N. tr.*)

Tyler se încordă și aruncă mingea. Îi zbură din mâini ca o minge în flăcări, dar la jumătatea distanței spre bază încetini. *Batter*-ul – o nouă selecție de runda a treia din Texas – lovi prea repede. Mult prea repede.

– A treia rată!

Tyler alergă spre prima bază și bătu palma cu *catcher*-ul său, William Trapnell. Șase reprize, optsprezece bătăi. Paisprezece ratări. Trei aruncări în afara terenului. Una prinsă din aer. Jep Black, antrenorul-șef de la Blue Wahoos, îl aștepta pe bancă.

– Am găsit pe cineva să lovească în locul tău, Tyler. Îl bătu pe umăr. Odihnește-ți brațul!

Tyler dădu din cap și se așeză la capătul băncii. Acesta era cel de-al doilea sezon al său la Blue Wahoos și, în ciuda schimbărilor dese din echipă, îi plăcea în general de colegii săi. Câțiva dintre ei îl strigară să-l felicite.

– Ești perfect în seara asta, Ames.

William dădu pe gât o sticlă întreagă de apă, pe nerăsuflăte.

– Meciul ăsta e al tău.

Tyler ridică aprobator degetul mare.

– Mersi. Ține-o tot așa.

Mai schimbă cu el câteva amabilități, își trase jacheta peste brațul cu care arunca și se lăsă pe spate. Putea să se relaxeze pe durata reprizei, cât juca jucătorul care fusese desemnat.

Închise ochii și-și umplu plămâni cu aerul adus de ocean. Nu știuse el că asta avea să se întâmple? Când fusese avansat de la echipa A din Dayton, primăvara trecută, se așteptase la lucruri mărețe.

Tyler clipi și se uită spre cea de-a patra bază. Era rândul primului jucător la bătaie de la Blue Wahoos. Tyler își încălzi mușchii mâinii, strângând pumnul și relaxându-l. Echipa sa era în topul clasamentului. Avea timp suficient. Tyler privi printre ploapele întredeschise luminile din depărtare, afișele sponsorilor de pe zidul tribunelor. Sezoanele i se derulară deodată în minte, ca un clip neclar de pe YouTube. Vedeta de la World Series a Ligii Mici, din 2002. Mr. Baseball pe California în liceu. Cel mai recrutat *pitcher* din istoria UCLA.

Cum reușise să facă să se ducă totul de râpă?

Dezastrul cu părinții săi, rana la spate, acuzațiile de beție în public, fetele. Căzuse din grațiile fanilor săi și ale tuturor celor la care ținea.

În special, Sami Dawson. Numele ei îl făcea să-l doară inima. *Sami, fetiço... pe unde ești? Ce s-a întâmplat cu noi?* Închise ochii din nou. O iubise mai mult decât orice pe lume. Dar de-atunci trecuse o eternitate.

Sucesiunea de realizări personale i-a fost întreruptă de urale. Deschise ochii și-l urmări pe apărătorul lor exterior pe centru lovind o triplă. Cei de la Blue Wahoos conduceau cu trei la zero. Își masă brațul drept. Îl durea, dar era mai bine decât de obicei. Mai rezista încă trei reprize. Cu siguranță.

O imagine îi umplu mintea. El și Sami, amândoi la șaptesprezece ani, stând împreună pe acoperișul casei bunicilor ei. *Ah, Sami. Pe-atunci credeam că avem la dispoziție tot timpul din lume.* În noaptea aceea, stelele păruseră mai strălucitoare, siluetele copacilor parcă erau decupate dintr-un vis. Nimeni nu crezuse în el mai mult decât Sami Dawson.

Unde mi-a fost capul? Cum de-am putut renunța la tine?

Tyler scrâșni din dinți. În seara asta, avea să se întoarce roata. O să-și caute numele pe Google a doua zi și va găsi ceva diferit. *Tyler Ames: Perfect*. Articol după articol, toate vor spune același lucru. A reușit. În sfârșit, și-a găsit calea. Avea să fie perfect și toată lumea avea să știe. Poate chiar și Sami.

Toate titlurile care încă existau vor fi îngropate.

Tyler Ames: Puștiul care nu și-a împlinit potențialul

Purgatoriul Ligii Mici: Povestea lui Tyler Ames

Trista viață a lui Tyler Ames: de la Mister Baseball la Domnul Glumă

Tyler expiră. Durerea legată de trecutul său era pe cât de aproape era și cel mai la îndemână computer. Orice copil cu telefon mobil putea să citească despre eroul care fusese cândva.

Și ratatul care devenise.

Fiecare meci, fiecare repriză din ultimii câțiva ani era un gest de penitență acum, o cale de a se absolvi de păcatele trecutului său. Și fiecare aruncare îl condusese aici.

Șansa să fie perfect. Nicio lovitură, nicio renunțare, nimeni la bază. Perfect.

Pentru prima dată.

Ce vor spune părinții lui după seara asta? Chipul tatălui său îi trecu prin gând. De câte ori se gândea la tatăl său, și-l imagina furios. Corectându-i stilul de servire, analizându-i antrenamentul cu greutate, punându-l la îndoială.

După încă un punct marcat, cei de la Blue Wahoos erau deja în terenul exterior. Tyler se simțea încălzit și concentrat. Mai pregătit ca niciodată. Cuvintele lui Jep Black de mai devreme, din acea zi, îi răsunau în minte: „Seara asta-i e ta, Ames. Du-te acolo și dovedește că nu mă înșel.”

Într-adevăr.

Jep purta discuții cu reprezentanții de la Reds încă de la începutul sezonului. În seara asta, în sfârșit, reprezentanții erau aici. Chiar îl voiau. Asta-i spusese Jep. Managerul echipei Reds îi știa numele și numărul. Toate statisticile minunate ale acestui sezon. Tyler era exact ceea ce căutau. Îi știau chiar și trecutul.

Și tot îl voiau.

Tyler își lăasă jacheta pe bancă și alergă spre movilă. Pe drum se opri să-i spună ceva *catcher*-ului său.

– Ține-o tot așa. Își atinse mănuașă de umărul lui William. Vorbește-mi, Trap. Ajută-mă să rămân perfect.

– S-a făcut!

Ajunse la movilă și privi în sus. Când a fost ultima dată când un tip din Liga Mică a reușit un joc perfect? Credincioșii din Pensacola se ridicaseră în picioare. Tyler Ames era pe cale să scrie istoria. O simțea. Aceasta era seara lor, așa cum era și a lui.

Frumosul stadion de pe malul oceanului se deschisese cu doi ani în urmă și deja era în capul listei de locuri de văzut și chestii de făcut în Peninsula Floridei. Fanii susțineau mai degrabă întreaga echipă, decât vreun jucător individual.

Dar seara aceasta era diferită. În seara asta, fanii echipei Blue Wahoos îl adorau pe Tyler Ames. Îi știau numele. Îi putea auzi.

Ultimul ales pentru echipa din Carolina de Sud. *Ușor ca valurile golfului*, se gândi. De l-ar vedea Sami că s-a descurcat în cele din urmă. Urma să avanseze în Ligă. Chiar avea să se întâmple. *Respiră, Ames... doar respiră*. Se concentra pe mănuașă lui William. La serviciu era un *jucător* ratat din

Liga Mare, retrogradat în cea mică în urma unui accident. Nu mai putea lovi cu bâta ca pe vremuri.

William îi făcu semn. Tyler aprobă din cap. Da, o minge rapidă. Exact asta voia. Ridică genunchiul și își luă avânt așa cum făcuse de zeci de mii de ori. Într-o explozie de mișcare, aruncă mingea peste teren. Jucătorul la bătaie nu lovi, nu avusese timp nici măcar să clipească.

– *Ratareeeee!*

Și arbirtul începea să se entuziasmeze.

Tyler își păstră calmul, însă în jurul lui lucrurile începeau să se lege. Coechipierii săi îl sprijineau. Putea simți forța de concentrare din zona de bătaie, mânușile celor din exterior gata să reacționeze. Dădu o lovitură alunecată și bâta se conectă. La bufnitura impactului, inima lui se opri o clipă din bătut. Urmări traiectoria mingii deasupra sa. *Prinde-o, se gândi. Te rog, prinde-o.* Coechipierul său din exterior centru reacționează. *Fly out.*

Încă una, gata. Tot perfectă.

Un *grounder** la prima bază avu grijă de următorul jucător la bătaie. Tyler se simțea mai puternic acum decât la începutul meciului. Se așează pe movilă și îl fixă cu privirea pe *catcher*. Să înceapă pentru *batter* cu un *change-up*. Lui Tyler îi plăcea ideea. Își luă avânt și-l surprinse pe tip urmărindu-l. Prima lovitură. A doua aruncare a fost scoasă în afară, la fel și a treia.

Printre fanii aflați pe Stadionul Bayfront se lăsă liniștea. Nu-și permitea să sacrifice încă o aruncare, ori *batterul* avansa. *Respiră, Ames.* Putea să fie perfect. Avea să se întâmplesse. Îl fixă pe William cu privirea. *Catcher*-ul său îi făcu semn pentru o minge rapidă. Tyler dădu dezaprobator din

*Minge aruncată care atinge pământul. (*N. tr.*)

cap. Nu pentru *batter*-ul ăsta. Tipul lovise patru *home run**-uri luna asta.

Apoi îi ceru o minge cu efect. *Așa mai vorbim, William. O aruncare perfectă.* Tyler dădu ușor din cap. Asta era. O minge cu efect ar zbura direct spre bază și ar coti brusc spre interior. Atunci, *batter*-ul ar fi mușcat momeala, iar lovitura ar fi fost o ratare.

Cu un pas mai aproape de perfecțiune.

Tyler se lăsă pe călcâie, cu mânușa în sus și mingea în mână. Își luă avânt cu o mișcare superbă. Se relaxă și eliberă mingea așa cum plănuse, așa cum făcuse toată viața. Însă de data asta auzi ceva rupându-se. Un foc îi străfulgeră brațul și coastele, genul de durere pe care Tyler n-o simțise niciodată în viață.

– *Ratareeee!* declară arbitrul.

Tyler era deja la pământ, zvârcolindu-se în chinurile durerii. Zgomotele stadionului se domoliră, iar singurele sunete erau bătaia frenetică a propriei inimi și gemetele sale îngrozitoare. Lumea alerga spre el, dar nu-i putea auzi și nu le putea vedea fețele. Se simțea de parcă niște demoni îi smulgeau brațele. Lumea se topi în jurul său, fiecare glas, fiecare chip.

Primul medic în uniformă ajunsese la el, un bărbat pe care Tyler nu-l mai văzuse până atunci. Acesta îngenunche și-și puse mâna pe umărul sănătos al lui Tyler. Tipul arăta ca un jucător de fotbal american..

– O să fii bine.

Nu! vru să-i strige Tyler. Dar durerea era prea puternică. *Niciodată nu voi mai fi bine.* Bărbatul îl fixa cu privirea,

* Tur complet. (N. tr.)

iar în ochi îi strălucea o lumină pe care Tyler n-o recunoscuse. Pace, poate. Ceva supranatural.

– Nu-i ăsta sfârșitul, Tyler. Mâna medicului era caldă. E începutul.

Tyler dădu din cap. Ochii i se umplură de lacrimi de furie. *Normal că-i sfârșitul.* Numele de pe uniforma medicului îi atrase atenția. Un nume pe care nu-l mai văzuse până atunci.

Beck.

Clar. Medic nou. De unde să știe?

– Umărul... meu!

Durerea îl ucidea. Sudoarea îi curgea pe frunte și simțea cum îi tremură corpul, cum intră în șoc. Tyler ridică ochii spre reflectoarele stadionului. Acestea erau învăluite de o întunecime ciudată și apoi, treptat, tot restul începu să se dizolve.

Sami n-o să-l mai vrea acum. L-ar învinovăți că luase toate deciziile greșite acum mulți ani. *Îmi pare rău, Sami. Încă te iubesc. Numai de-ai ști cât de mult.* Alți doi medici se grăbiră spre el cu o targă, iar restul echipei se adună în liniște, șocată, la distanță. Lui Tyler îi mai trecu un gând prin minte, înainte să-și piardă cunoștința.

Nu era perfect.

Și după seara aceasta, nu avea să fie niciodată.

2

ERAU DOUĂ LUCRURI CARE-I PLĂCEAU cel mai mult lui Sami Dawson la slujba ei de asistentă la prestigioasa firmă de marketing Finkel and Schmidt din Santa Monica, California: independența pe care i-o oferea față de bunicii ei și priveriștea ce-ți tăia răsuflarea, pe care o avea biroul ei spre oceanul Pacific.

Mai avea o oră de muncă înainte să se întâlnească cu Arnie pentru cină la Trastevere pe Third Street – rutina lor de luni seara. Ieșeau de trei ani împreună, iar tradițiile lor prinseseră rădăcini. După cină se plimbau pe Promenadă și după o oră o conducea cu mașina acasă. Uneori jucau Scrabble sau se uitau la *The Office (La birou)* în apartamentul ei. Arnie îi luase seria completă pe DVD cu două aniversări în urmă. În alte seri, lăsau televizorul să meargă pe un program la întâmplare – excepție făcând meciurile de baseball și reluările la *I Love Lucy*. Lui Sami nu-i plăcea baseballul, iar Arnie n-o putea suferi pe *Lucy*. Prea se prosteau.

Arnie pleca de la Sami pe la nouă – fie că era zi de lucru sau nu. De fiecare dată, amândoi se trezeau devreme. Activitățile de rutină erau trepte pe scara succesului. Bunicii ei o învățaseră asta. Arnie era de acord.

– Nimeni n-a ajuns departe stând treaz până târziu, spunea el.

Avea dreptate. Studiile arătau că somnul face bine sistemului imunitar – opt ore pe noapte.

Sami avea un sistem imunitar beton.

Contul de care se ocupa pe moment era cel al stațiunii Atlantis din Bahamas și Dubai. Think tank-ul Paradise Island se afla în Pensacola, cu birouri în Los Angeles și San Francisco. Sami se chinuia de trei luni s-o convingă pe câștigătoarea de anul trecut de la *Fifteen Minutes*, Zoey Davis, să cânte la stațiunea din Bahamas. Zoey reușise să se repună pe picioare în ultimele luni și, cu o seară în urmă, acceptase să cânte. Azi, Sami se aștepta să găsească decizia ei anunțată online.

Dovada că Sami își făcea treaba cum trebuie.

Înainte să apuce să caute pe People.com, ceva-i atrase atenția în feedul de Google. Un nume din trecut. O luă pe nepregătite și inima i se opri o clipă. Sami citi din nou titlul și se rezemă de spătarul scaunului. Inima îi bătea mai repede.

Tyler Ames a suferit o traumă care a pus capăt sezonului

Se aplecă spre ecran și parcă-l vedea aieva – băiatul pistriuat cu ochi albaștri care-i furase inima în vara dinaintea ultimului an de liceu. Îl văzu așa cum îl văzuse întotdeauna: pe movila pitcher-ului, cu mingea în mână și șapca trasă peste ochii lui frumoși.

Baseballul însemna totul pentru Tyler. Doar renunțase la ea pentru joc.

Citi titlul din nou. Simțea cum i sefrânge inima pentru el chiar înainte să dea click pe link. Se deschise o nouă pagină și iată-l. Băiatul dintr-o altă viață. Un subtitlu dădea mai multe detalii.

Pitcher-ul senzație de odinioară a fost aproape perfect.

Aproape perfect.

Sami lăasă cuvintele triste să-i joace prin minte. Încă îl auzea luându-și adio cu o seară înainte de a pleca să joace în liga începătorilor pentru Reds. *Voi reuși, Sami. Chiar o voi face. Și când mă întorc, vom putea vorbi despre eternitate.*

Ochii i se îndreptară spre începutul articolului.

La jumătatea a ceea ce ar fi fost primul său meci perfect de la recrutarea sa în urmă cu șase ani, Tyler Ames, pe vremuri *pitcher*-senzație, a suferit o traumă care a pus capăt sezonului său sâmbătă seara, la începutul celei de-a șaptea reprize. Ames, 24, *pitcher* la Blue Wahoos de la Reds pe stadionul Bayfront din Pensacola, s-a prăbușit după aruncare. A fost dus cu ambulanța la spitalul West Florida din apropiere. Reprezentanții echipei au anunțat că trauma aceasta încheie în mod cert sezonul lui Ames.

Cu fiecare cuvânt, Sami simțea cum i se strânge inima. Tyler avea nevoie de baseball pe cât avea și de aer. Acum își petrecea sezonul într-un spital din Pensacola, Florida. Continuă să citească.

Ames și-a cucerit faima națională în 2002 când a câștigat Campionatul Mondial Little League pentru Simi Valley Royals cu o ratare în lateral, în ultima repriză împotriva Japoniei. Apoi și-a creat cea mai de succes carieră pregătitoare ca *pitcher* la gigantul baseballului Jackson High School din Simi Valley. În clasa a douăsprezecea, Ames a fost ales

Mr. Baseball al Californiei, iar după absolvire a fost recrutat în a douăsprezecea repriză de către Cincinnati Reds. A refuzat o bursă la UCLA în favoarea sistemului tip club sportiv de la Reds.

Sami își dădu seama că-și ținea respirația. Își trase scaunul mai aproape de computer și expiră. Se uită din nou la fotografia lui. Lista cu detalii din viața lui nu spunea de fapt lumii cine fusese el. Deloc. Nu așa cum îl știuse Sami. Se uită atent în ochii lui.

Parcă îi auzea și-acum râsul.

Restul articolului detalia ce se întâmplase cu viața lui Tyler de când fusese recrutat. Progresul rapid din Rookie League la echipa A a echipei Reds în Dayton, Ohio. Sami continuă să citească.

Ames a căzut din grațiile fanilor săi după ce a fost arestat de câteva ori pentru stare de ebrietate, la finalul unor meciuri jucate pentru Dayton Dragons. O fană a depus plângere împotriva sa după ce a hărțuit-o într-un bar, iar după ce știrea a fost făcută publică, o altă fană a apărut cu o poveste asemănătoare.

Trecuseră atâția ani, iar adevărul încă o durea. Sami clipi de câteva ori și privi pe fereastra biroului ei. *Ames căzuse din grații*. Ceva ce ar spune bunicii ei. Sami scrută orizontul. Oceanul îi umplea sufletul de o senzație de pace. Vasta întindere de albastru și marea neschimbată îi aminteau că Dumnezeu deținea controlul. Chiar dacă ea nu mai știa sigur ce înseamnă asta.

Își întoarse din nou privirea spre computer.

În 2012, situația părea să se redreseze pentru Ames. A început să arunce așa cum făcuse în copilărie, obținând doar *strike*-uri. Cei de la Reds l-au promovat la Blue Wahoos, unde a continuat să progreseze. Un număr de recrutori asistau la meciul de sâmbătă. Conform unui reprezentant de la Blue Wahoos, Ames era pe cale să fie transferat în Liga Mare – poate chiar săptămâna următoare.

Sami îi mai studie o clipă chipul. *Am avut șansa noastră, nu?* Nu simțea niciun resentiment față de Tyler Ames. El făcuse o alegere. Amândoi făcuseră. Însă Tyler nici nu încercase să o sune în trei ani. În plus, el nu mai era persoana pe care o cunoscuse ea.

Oricine l-a urmărit în ultimii șase ani își putea da seama.

Sami expiră încet. Să-l privească era ca și cum ar fi privit înapoi spre un vis, de parcă acel minunat an nebun nu se întâmplase. Îi cercetă din nou ochii. Se întoarse pe pagina principală a *site*-ului *People*. Trebuia să termine treaba și să ajungă la restaurant.

Arnie o aștepta.

Sami trimise emailul către directorii de la Atlantis, își luă poșeta și se grăbi spre lift. Aveau rezervare peste zece minute. N-ar fi fost în întârziere dacă n-ar fi pierdut atâta timp cu articolul despre Tyler Ames. Dacă nu s-ar fi întors la articol de câteva ori.

Nu-i era dor de el. Nu de cel care era azi. Nici măcar nu-l cunoștea. În schimb, îi era dor de fata care era ea pe vremea când erau împreună. Fata neînfricată care sărise dintr-un leagăn de sfoară într-un maldăr de frunze roșii și galbene într-o seară de octombrie, sau de fata care purtase o discuție pe plajă cu o persoană fără adăpost. O fată care nu cunoștea obstacole, limite sau bariere.

O fată pe care ea n-o mai cunoștea.

Cu excepția lui Tyler, viața ei în ultimii nouăsprezece ani fusese la fel de previzibilă precum marea. Bunicul și bunica Dawson o crescuseră după ce părinții ei muriseră într-un accident de motocicletă când ea avea cinci ani. Bunicii ei aveau șaptezeci de ani acum, erau enoriași buni și cu teamă de Dumnezeu, care nu ignoraseră nicodată tava pentru colectă la biserică sau vreo ocazie să o corecteze pe Sami când se îndepărta de la calea cea dreaptă. Bunicul ei conducea mai multe afaceri, și se mândrea că n-a pierdut o zi de muncă în viața lui.

Nici măcar o zi.

Sami se sprijini de partea din spate a liftului și privi în trecut. Când venea vorba de bunicii ei, ei considerau că exista un mod anume de a face lucrurile. Punct. Se cădea să te îmbraci într-un anumit fel – fuste peste genunchi. Se cădea să vorbești într-un anumit fel – era singura fată din California de Sud care spunea „domnule” și „doamnă”. Se cădea să mergi într-un anumit fel – cu umerii dreupți – și se cădea să ieși cu băieții într-un anumit fel – scurt și la masa de duminică, după-masă. În copilărie, Sami nu fusese nevoită niciodată să se întrebe dacă era perfectă.

Era. Nu avea de ales.

După liceu, UCLA fusese destinația evidentă pentru Sami, din trei motive. Școala îi oferea o bursă să scrie pentru ziarul universității și, bineînțeles, îi oferea ocazia să se îndepărteze de bunicii ei – măcar pe durata anului școlar. Însă motivul principal fusese Tyler. Acesta plănuiise să meargă la UCLA de când avea doisprezece ani. Fusese marile lui plan până în prima săptămână din iunie a anului când au absolvit liceul.

Ziua când Tyler a fost recrutat, cu zece runde mai devreme decât se așteptase.

Sami ieși din lift și se grăbi spre mașină. Însă nu putea depăși amintirile ce o urmăreau. Trase adânc în plămâni aerul dulce de ocean și privi printre pleoapele întredeschise imaginile trecutului.

În primul semestru la UCLA, colegele de cameră ale lui Sami băuseră shoturi de vodcă înaintea unui meci intern de kickball.

– Hai! îi spusese ele, întinzându-i sticla. Trebuie s-o facem cu toate!

O senzație îmbătătoare îi trecuse lui Sami prin vene. Nici măcar nu se discutasese vreodată despre băut, cel puțin nu atâta timp cât locuise cu bunicii ei. Brusc, ideea unei asemenea libertăți o făcuse să simtă că plutește la trei metri deasupra pământului. Era stăpână pe ea, un adult. Putea să facă orice voia. Înainte să se poată răzgândi, Sami înșfăcase sticla și dăduse trei duști pe gât.

– Perfect! țipase una dintre fete. Să mergem!

Dar când alcoolul îi ajunsese în sânge, inima lui Sami începuse să duduie. Se simțea rece și lipicioasă și o dureau pieptul.

– Nu... nu mă simt bine.

– N-ai nimic. Colega ei de cameră o luase de mână. Hai, o să fie distractiv!

Sami și-i imaginase pe bunicii ei, cu mâinile în șolduri, privind-o dezamăgiți. Inima începuse să-i bată de două ori mai repede, bubuind atât de tare încât se întrebese dacă nu cumva avea să-i sară din piept și să cadă pe podea. Își surprinsese chipul în oglinda ce atârna pe peretele dormitorului fetelor. Obrajii îi erau îmbujorați și fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare. Încercă să respire adânc.

– Nu... nu mă simt... bine.

Sami se așezase pe marginea patului ei, în partea de jos a patului etajat. Pereții păreau să se strângă în jurul ei.

– N-arăți bine.

Una dintre fete se apropiase și-i pusese mâna pe obraz.

– Poate ești alergică la genul ăsta de alcool.

Sami nu voise să recunoască faptul că nu mai băuse niciodată. Dar poate că fata avea dreptate. Sami își înfipse-se coatele în genunchi și-și lăsase fața în palme. Îi palpita inima și o invadea greața. Cea mai cruntă greață pe care o simțise vreodată.

– Cred... că rămân aici.

Le făcuse din mână prietenelor sale la plecare și se dusesse la baie să vomite. Chiar și după aceea, se întrebese dacă nu cumva moare la cum o durea pieptul și cât de greu îi era să respire. *Îngrozitor*, își spusese. Dacă murea acolo, singură în camera de cămin cu vodcă în sânge, bunicilor ei le-ar fi atât de rușine! Abia de dimineață începuse Sami să-și revină în fire.

N-a mai pus gura pe băutură de atunci.

Sami clipi, să disipeze amintirea. Aproape ajunsese la mașină. Pățania cu băutul a convins-o că e alergică la alcool. Asta le-a spus prietenelor ei. Când i-au oferit ceva de băut săptămâna următoare, a dat vina pe alergie și a rămas trează. A devenit cea responsabilă, șoferul desemnat. Însă simptomele s-au manifestat din nou mai târziu în acel an când fetele au încercat să plece de la cămin pe furiș după ora de stingere, să se întâlnească cu niște băieți de partea cealaltă a campusului. Și din nou la o petrecere, când băiatul cu care stătea de vorbă a condus-o într-o cameră în spate și a început s-o sărute.

– Nu!

Sami îl împinsese la o parte. Pe întuneric, își putea ascunde fruntea transpirată și inima care-i gonia. Însă simptomele o copleșeau. Ea îl fixase cu privirea.

– Nici măcar nu te cunosc!

Abia atunci a reușit să înțeleagă. Avea atacuri de panică. Nu era alergică la alcool, sau la băieți, sau la ieșitul după stingere. Era alergică la făcut prostii. Bunicii îi insuflaseră cu atâta putere calea cea bună de a se purta, încât i se făcea fizic rău dacă încerca să aleagă orice altă variantă.

Sami ajunse la mașină, dar traficul era prea aglomerat, așa că o luă pe jos. Deja întârziase. Câteva minute în plus nu mai contau. Amintirile o ajungeau din urmă, ca mai înainte. Pe Arnie l-a cunoscut în semestrul de primăvară în anul I. El era în anul II, concentrat și hotărât.

Odată ce au început să iasă împreună, atacurile de panică ale lui Sami au dispărut.

– Îmi place că ești fată cuminte, i-a spus el. N-am nevoie de probleme.

După a treia întâlnire, Arnie a sărutat-o înainte să-i spună noapte bună, un sărut simplu și dulce. A fost plăcut. Inima nu i-a luat-o la goană deloc. A doua oară, a preluat ea controlul. După câteva minute, se sprijinise de ușă cu răsuflarea tăiată.

– Nu mă culc cu tine. Cuvintele îi ieșiseră pe gură înainte să apuce să se gândească la ele. Am făcut o promisiune.

Nu i-a spus că promisiunea o făcuse bunicilor ei, nu lui Dumnezeu. Nu conta. Arnie zâmbise doar, și o sărutase pe obraz.

– E-n regulă. Ultimul lucru de care aș avea nevoie e un copil înainte să termin Dreptul.

Adevărul era că Arnie deja pusese ochii pe politică. Nu avea niciun interes să-și umple debaraua cu schelete. Arnie se dovedise un bun prieten, ajutând-o să învețe pentru examene și delectând-o cu povești despre victoriile echipei lui de dezbateri. Nu se sărutau prea des, însă el îi punea mintea la treabă. Sami se simțea mai deșteaptă în preajma lui. Tot timpul liber și-l petrecea cu el. După absolvire, el se apucase imediat de Drept. Ea își luase licența cu o săptămână înainte să intre el în barou.

Începând din acel moment, viața ei se defășurase ca un adevărat CV. Se angajase ca intern la Finkel and Schmidt în ultimul an de facultate, iar la o lună după absolvire, firma a angajat-o cu normă întreagă. În vara aceea, se mutase din casa bunicilor ei din Woodland Hills într-un mic apartament de trei camere împreună cu o altă nouă angajată a firmei, o fată din Nashville pe nume Mary Catherine Clark.

În timp ce se apropia de Third Street, Sami zâmbi.

Mary Catherine era o roșcată cu spirit liber care venea cu motocicleta la serviciu pe Ocean Avenue, făcea wind-surf

la malul plajei Will Rogers și aștepta cu nerăbdare slujba de duminică. Se ținea cu mâncare congelată și bea cafea după miezul nopții. Erau cât se poate de diferite, motiv pentru care Sami o adora. Mary Caherine o făcea să râdă și-i amintea în fiecare zi de cel mai minunat adevăr:

Cumva, scăpase de anii în care trăise cu bunicii ei.

Nu că nu i-ar iubi. Sami era sigură că aveau intenții bune. Doar că nu s-a obișnuit niciodată cu viața sub acoperișul lor. Despărțirea de ea nu-i deranjase. În ochii lor, faptul că ieșea cu Arnie Bell era cel mai bun lucru pe care-l făcuse Sami vreodată. De-acum, Arnie lucra ca avocat în anul trei la o firmă cu vechime de pe Santa Monica Boulevard. Nu mai avea mult până câștiga șase cifre. Fără îndoială, avea să conducă țara cândva. Asta spunea bunica lui Sami despre el.

Restaurantul era chiar în fața ei. Trastevere. Sami îl vedea pe Arnie la masa lor preferată din colț, uitându-se ușor enervat peste umăr. Sărmanul Arnie! Ura să nu se țină de program. Râse ușor ca pentru sine, amintindu-și ceva ce spusese colega ei de cameră cu o seară în urmă:

– Arnie are nevoie de niște surprize să-l mai zgâlțâie puțin. Mary Catherine rânjise la gândul ăsta: Cum ar fi să-i pui un șoarece în Acura. Știi tu, să vezi din ce stofă e făcut. E prea cuminte pentru tine.

În ciuda obiecțiilor prietenei sale, lui Sami îi plăcea de Arnie. Îi prindea bine. Avea aceeași dorință de succes, același simț practic ca și ea. Era loial și de încredere – ieșirile în weekend cu motocicletă nu erau de Arnie Bell.

Nu-i provoca atacuri de panică.

Ceea ce, într-o lume plină de incertitudine, era un lucru bun pentru Sami. Însă se întreba uneori dacă siguranța îi era de ajuns. De copil, era îngrozită de două lucruri:

înălțimile și viața pe cont propriu, departe de bunicii ei. Acum, biroul ei la etaj și apartamentul ei erau două dintre lucrurile ei preferate.

Ceea ce o făcea să se întrebe dacă nu-i lipsea ceva și mai incitant. Ceva la care încă nu se gândise. Cum ar fi parașutismul.

Sami se grăbi într-un suflet la masă.

– Arnie, îmi pare rău.

Îl sărută pe obraz și se așează la masă în fața lui. Arnie era cu vreo zece centimetri mai înalt decât Sami, cu păr șaten, rar. Fusese sprinter în liceu, însă zilele sale atletice erau de mult trecute.

– Începeam să-mi fac griji. Zâmbi, însă avea ceva ușor disprețuitor în ochi. Tu nu întârzi niciodată.

– Contul Atlantis, spuse ea, ridicând ușor din umeri. M-am luat cu treabă. Mi-a luat mai mult decât mă așteptam.

– Bine.

Își desfăcu șervetul în poală și privirea i se aprinse.

– Am vești bune!

Sami ezită. Bine. Deci terminaseră de vorbit despre Atlantis. Își trase scaunul și-și puse poșeta alături.

– Spune-mi!

– N-o să-ți vină să crezi, zâmbi clar satisfăcut de sine. Partenerul senior mi-a zis că vor să mă ocup de un caz pe cont propriu, până la sfârșitul lunii viitoare. Ridică o sprânceană, așteptând o reacție din partea ei. Îți vine să crezi? Se aplecă mai aproape. Samantha, asta e grozav. De obicei, un avocat începător primește un caz abia după ce lucrează cinci ani ca asistent. Nu-i dădu ocazia să răspundă. Cazul acesta e unul dintre cele mai dificile cazuri de care se ocupă departamentul de malpraxis medical al...

Sami nu-l mai asculta. Cerul albastru zărit prin fereastră Trastevere îi distrase atenția și îi aminti de vara aceea. Când mergea la meciurile lui Tyler în ultimul an de liceu, urmărindu-l cum servește și gândindu-se că nu mai exista nimeni pentru ea pe lume cât va trăi.

– Samantha? Tonul i se schimbă. Mă ascuți?

– Da. Sigur.

Ea se îndreptă în scaun.

– Despre ce vorbeam?

– Te ocupi de un proces de malpraxis medical luna viitoare. Te ocupi singur de el. Se înclină spre el. Asta e grozav. Sunt atât de mândră de tine, Arnie! Serios.

– Mulțumesc. Părea supărat. Dar eu îți ziceam că Manny e gelos. E de mai mult timp la firmă și încă nu a primit un caz. Se opri și o studie. Ai auzit ce ți-am spus despre asta?

Sami privi în jur, căutând o scăpare. Îi scăpă un mic râset neliniștit.

– Se-amestecă toate între ele uneori. Chestiile legate de Drept.

Deodată, lui Arnie umerii și fața îi căzură.

– Asta mă deranjează. Doar vorbim de viitorul meu. Se corectă și, pentru prima dată de când ea se așezase, el îi luă mâna. Viitorul *nostru*. Samantha, asta e foarte important.

Ea dădu din cap.

– Îmi cer scuze. Continuă!

– În fine! Arnie părea să aibă nevoie de mai mult timp să-și adune gândurile decât de obicei. Manny a vorbit cu mine la prânz despre asta și bănuiesc că va merge la parteneri mâine-dimineață și...

Samantha. Numele o stingherea. Arnie îi spusese așa de la început. Lui i se părea că sună important. Academic. Fusesse crescută cu numele acesta. Se considerase Samantha până în vara aceea. Doar doi oameni îi spusese vreodată Sami: Mary Catherine.

Și Tyler Ames.

În rest era Samanth Dawson. Când Tyler făcea parte din viața ei, bunicii ei nu erau de acord că el îi spunea Sami.

– E o insultă să ți se spună altfel decât pe numele de botez, îi spusese bunica ei. Sami sună degradant. Mai ales când Samantha e un nume atât de frumos.

Sami înțelegea ce voia bunica ei să spună. Pe atunci îi plăcea numele Samantha. Mergea bine la profesori și cu șeful ei de la Finkel and Schmidt. Avea o anume eleganță, un aer de succes și profesionalism. Însă nu o prindea la fel de bine ca Sami.

Și în timp ce se prezenta drept Samantha, avea să se gândească întotdeauna la sine ca Sami.

Așa cum o văzuse Tyler.

– Samantha?

Tresări.

– Hm?

Arnie părea șocat.

– Ce-ai pățit?

Până să poată răspunde, Jean, chelnerul, își făcu apariția cu zâmbetul lui etern și engleza lui stricată.

– Ziua bună! Cum mai sunteți astăzi?

Jean era chelnerul lor. De fiecare dată. Părea să simtă că era ceva tensiune între ei.

– Vă las un pic de timp? Da?

– Câteva minute, Jean. Zâmbetul lui Arnie părea ofilit. Te rugăm.

Jean încuviință din cap și le făcu cu mâna, retrăgându-se de la masa lor și îndreptându-se spre cea alăturată. Când nu mai putea să-i audă, Arnie spuse dezamăgit:

– Poți măcar să încerci să mă ascuți? Adică, mai întâi întârzii și mai ești și – își flutură mâna –, nici nu știi, distrasă. De parcă nu-ți pasă.

– Îmi pare rău. Sami dădu scurt din cap. Sincer.

– Îți dai seama ce mare e chestia asta, da? Tonul i se înmuiase. O privi din nou. Firma ține mult la politică. Peste câțiva ani – dacă voi fi interesat –, deja se vorbește să candidez. Arnie se aplecă și o sărută blând pe buze. Ne vom căsători până atunci. Nu avea nici umbră de îndoială, clar. Îi atinse chipul și zâmbi. Voi avea nevoie de sprijinul tău, Samantha. Complet.

– Desigur. Samantha îi acoperi mâna cu a ei. Doar am avut o zi lungă la birou. Îi venea ușor să zâmbească, chiar dacă nu era sincer. Ai sprijinul meu. Știi asta.

Petrecu restul cinei ascultând mai atent, contribuind cu interjecții și confirmări unde era nevoie. Se bucura pentru cariera lui Arnie, pentru visurile lui și chiar pentru aspirațiile lui politice, dacă asta voia el. Dar, din când în când, în ciuda eforturilor ei de a rămâne concentrată, Sami se trezea privind pe fereastră la cerul albastru și gândindu-se la un băiat care zăcea rănit într-un pat de spital undeva în Pensacola, Florida. Un băiat care renunțase la tot pentru a putea juca baseball.

Chiar și la ea.

3

CHERYL CONLEY PRIMEA CU STRÂNGERE DE INIMĂ orice telefon de la Merill Place Retirement Center, cu atât mai mult în seara asta. Apelul veni puțin după ora opt, după ce se instalase în fața televizorului împreună cu soțul și nepoatele să urmărească mult așteptatul film de la Disney, *Tangled (O poveste încâlcită)*. Sâmbăta stăteau ei cu fetele, un moment așteptat cu nerăbdare toată săptămâna.

Cheryl răspunse din camera cealaltă. Mama ei era internată la unitatea pentru Alzheimer a centrului, de un an. În ultima vreme, starea ei se înrăutățise.

- Alo? spuse ea, ținându-și respirația.

- Doamnă Conley, sunt Harrison Myers de la Merrill Place. Îmi cer scuze că vă deranjez. Oftă. Mama dumneavoastră nu se simte bine. M-am gândit că ar fi bine să vă sun.

- Ce s-a întâmplat? Cheryl se așeză pe cel mai apropiat scaun și-și odihni coatele pe genunchi. *Doamne, Iisuse. Nu din nou...*

- Am găsit-o la ușa din față încercând să plece. Era în cămașa de noapte și cu o haină de lână. Își luase aproape toate lucrurile într-o geantă.

Tipului i se simțea frustrarea în voce. Era director la Merrill Place de zece ani. Aproape că locuia acolo. Dacă el era îngrijorat, însemna că situația era gravă.

– Chiar credeți că voia să plece?

– Cu siguranță. Dacă ușa n-ar fi fost încuiată, ar fi ajuns până la jumătatea bulevardului.

Cheryl simți că i se frânge inima. Mama ei fusese mereu atât de puternică, pulsul căminului lor. Chiar și după ce tatăl ei murise, cu douăzeci de ani în urmă, mama ei rămăsese mai puternică decât alte femei de două ori mai tinere ca ea. Cum a putut s-o trădeze mintea așa?

– N-a spus nimic?

– N-am înțeles mare lucru. Zicea că vrea să-l găsească pe Ben, parcă. Ezită. A mai zis asta și înainte, desigur.

Cheryl închise ochii. Ben. Fratele ei mai mare.

– Are sens, măcar.

– Vreți să veniți să vorbiți cu ea? Directorul ezită. Adică, e mama dumneavoastră, dar înțeleg că nu...

– ...că nu mă recunoaște? De câte ori se gândea la asta, inima lui Cheryl se frângea un pic mai tare. Nu. Nu mă ține minte.

Se ridică și făcu câțiva pași. Fraza asta nu era niciodată ușor de dus până la capăt. Se gândi la nepoatele ei care stăteau în camera de alături.

– Credeți că ar ajuta? Dacă aș fi acolo?

– Poate. Oricum, trebuie să ne punem de acord cu un plan. Harrison părea nesigur. Când un pacient ajunge în faza asta, trebuie să-l mutăm. Are nevoie de îngrijire la un nivel mai personal. E o unitate în orașul Destin. Ezită. Și da. Cred că ar ajuta dacă ați veni.

– Okay.

Mai vorbiseră despre asta înainte. Destin era la aproape o oră de Pensacola. Prea departe ca Cheryl să poată trece în timpul săptămânii s-o vadă. Prea departe pentru nopți de genul asta.

– Vin imediat.

– Vă mulțumesc.

În cuvintele lui se simțea ușurarea.

Cheryl merse în partea din spate a casei unde fetele stăteau cuibărite, fiecare de câte o parte a bunicului lor. Aveau patru și șase ani. Fiecare oră alături de ele era de neprețuit.

Le zâmbi.

– Mamaie trebuie să iasă puțin. Doar în vale, până la străbunica.

Merse până la bibliotecă și scoase *The Sneetches and other stories* de Dr. Seuss, de pe raftul din mijloc. Dintr-o privire îi transmise lui Chuck, soțul ei de peste patruzeci de ani, tot ce avea nevoie să știe. Tataie vă va citi cât lipsesc eu. Cheryl le mângâie capetele blonde. Mă întorc curând.

– Ai nevoie de mine? Chuck luă cartea, ochii lui calzi fiind plini de empatie.

– Rămâi aici. Se aplecă și-l sărută pe frunte. Roagă-te!

El nu-și luă ochii dintr-ai ei.

– Întotdeauna.

Drumul până la Merrill Place îi lua mai puțin de zece minute cu mașina la ora asta din noapte. Aproape toată Pensacola era la meciul de baseball al celor de la Blue Wahoos. Tot acolo ar fi fost și ea cu Chuck, dacă n-ar fi avut

fetele în grijă. Inima lui Cheryl simți cum i se strânge stomacul de grijă. Sărmana ei mamă!

Coborî geamul la mașină și lăsă aerul de ocean să-i limpezească gândurile. Noaptea era mai răcoroasă decât de obicei în august, iar stelele străluceau pe cer. *Tată, ce se întâmplă? Starea mamei se înrăutățește. Nu mai am idei. Ajută-ne... Te rog.*

Nu primi niciun răspuns, nicio idee încotro să se îndrepte pe moment sau vreun sentiment că ar primi sprijin. Cheryl se rugă până ajunse și apoi îl găsi pe Harrison Myers în biroul său.

– Am venit cât de repede am putut.

– E în camera ei. Luă un dosar de pe biroul său și i-l înmână. Poftim. Informații despre centrul din Destin. Ochiul lui căprui se adumbriră. Nu mai putem s-o ajutăm multă vreme. Nu dacă nu se schimbă nimic.

Cheryl acceptă pachetul.

– Mulțumesc. Dădu din cap spre ușă. Voi merge s-o văd.

Domnul Myers își încrucișă brațele.

– Îmi pare rău.

– E-n regulă.

Schimbară o privire tristă, apoi ea ieși din biroul lui îngust în holul cu faianță albă spre camera mamei ei. Camera 116, la capătul clădirii. Cheryl nu reușise niciodată să se obișnuiască cu mirosul. Moartea plutea în aer, așa cum se întâmpla întotdeauna în astfel de locuri. Anticamera raiului. O amintire că fiecare zi îi aducea mai aproape de ultima.

Fără să scoată un sunet, Cheryl deschise ușa și păși înăuntru. Mama ei stătea pe marginea patului. Încă purta haina de lână și părea neliniștită. Încheieturile degetelor i se

albiseră, încleștate în marginea cuverturii. De cum a văzut-o pe Cheryl, ochii ei se umplură de spaimă.

– Cine ești?

– Bună.

Își simțea neliniștea din zâmbet. În unele zile era mai rău decât în altele. Mama ei putea să țipe sau să arunce în ea cu ceva. În noaptea asta, părea aproape nebună. Cheryl înaintă câțiva pași în cameră.

– Sunt eu, Cheryl.

– Poftim? Mama ei își încrucișă brațele strâns în față și privi în jur. Unde e Ben?

– Nu e aici. Încetase de mult timp să-și mai contrazică mama, încetase să mai încerce să-i explice detaliile vieții. N-a putut veni.

– Am mers până la el acasă. Ochii îi fugiră spre fereastră. Nu e asta casa lui?

– Nu. Cheryl veni încet spre scaunul de lângă patul mamei sale și se așează. Vorbi cu cea mai blândă voce de care era în stare. Asta e casa *ta*.

– Nu! Părea oripilată de posibilitate. Asta nu e casa mea. Se chiorî la Cheryl. Ești menajera?

Cheryl trase încet aer în piept. *Ajută-mă, Doamne... Am nevoie de sprijinul tău. Se strădui să rămână calmă.*

– Pot să-ți spun o poveste?

O parte din tensiunea din umerii mamei sale păru să dispară.

– O poveste?

– Da, o poveste frumoasă despre Ben.

Cheryl se trase pe marginea scaunului ei, ținându-și ochii fixați în cei ai mamei sale.

– Ben? Întrebă ea, relaxându-se încă puțin. Îl cunoști?

– Îl cunosc.

Mama sa dădu din cap, privind în gol. Își ridică picioarele pe pat și se sprijini de maldărul de perne. Păru să ia ideea în considerare.

– Da, mi-ar plăcea. Părul ei alb era mai dezordonat decât de obicei, adăugând la impresia de nebunie din ochii ei. Netezi cutele așternutului. Hai, spune!

– Ben juca meciul de baseball al vieții lui.

– La baza întâi. Mama ei îi aruncă o privire îngrijorată. Joacă baza întâi.

– Așa e. Prima bază. Cheryl se lăsă pe spate în scaun. Era finala și era cel mai important meci al sezonului. Două *out*-uri, meciul era egal, trei la trei.

Obrajii ofiliți ai mamei sale se ridicară într-un zâmbet. Se cufundă mai bine în perne.

– Cea mai frumoasă zi a anului. O zi perfectă de mers la stadion.

– Următorul jucător la bătaie era un *hitter* tare de la Santa Rosa Beach.

– Numai *home run*-uri și *triples**.

– Exact. Cheryl privi spre fereastra cu draperia trasă. Doar că de data asta lovește un *grounder* spre *libero*. *Libero* o prinde și recuperează. O prinde în mânășă și i-o aruncă lui Ben la baza întâi.

– Lui Ben îi iese *out*-ul! Mama ei se uita în gol, văzând meciul de parcă s-ar desfășura aieva.

* La baseball, lovitură care-i permite *batter*-ului să ajungă la baza a treia. (*N.t.*)

– Trei puncte și era rândul celor de la Pensacola High la bătă. Ultima repriză. Sfârșitul rundei a șaptea.

Cheryl parcă-și vedea fratele; îi vedea hotărârea în privire.

– Intră primii trei *batter*-i. O ieșire cu bazele pline, o lovitură tehnică și o lovitură directă. Bazele erau pline.

– Urmează Ben, spuse ea, uitându-se fix la Cheryl. A curățat terenul, să știi. Asta-i o poveste adevărată. Clipi de câteva ori și se încruntă în timp ce o studia pe Cheryl. Îmi cer scuze. Te cunosc cumva?

– Îți spun o poveste despre Ben.

Privirea goală zăbovi pentru câteva secunde, înainte ca o oarecare lumină să-i revină în privire. Dădu ușor din cap.

– Așa e.

Își mută privirea înapoi spre meciul imaginar din fața ei.

– Într-adevăr. Vine la bază. Un metru nouăzeci și brațe musculoase. Defensiva îl știe bine.

– Da, îl știu. Mama ei chicoti. Se dau toți înapoi. Aproape până la gard.

– Da, dar Ben știe că nu pot face nimic să-l oprească. Nu și de data asta. Bretonul blond îi iese de sub casca de *batter*. Ochii i se concentrează.

– Ce ochi frumoși are! Zâmbetul mamei ei era ușor trist. Aș vrea să vină să mă vadă mai des.

– Va veni. Într-o zi. Cheryl se opri. *Pitcher*-ul îl fixează pe Ben cu privirea, la fel de pregătit să câștige. Singurul *pitcher* care i-a dat vreodată de furcă lui Ben. Dar nu și în după-masa asta. Ben lovește prima aruncare – o minge rapidă – cu mijlocul bătei. Zâmbi larg. Și mingea a dispărut. S-a dus peste gardul de la centrul terenului.

– *Home run!* Mama ei își ridică ambele mâini și le lăasă ușor înapoi în jos pe pat. Pensacola Eagles câștigă!

– Campionii sezonului.

– Stai! spuse mama ei, întorcându-se, brusc speriată. Trebuie să sărbătorim. Am să pregătesc cina.

Cheryl simți că i se face rău. Cum putea să-i spună mamei sale că meciul avusese loc cu cincizeci de ani în urmă? Îi luă mâna într-a ei.

– Ben a mâncat deja de seară.

– Poftim? Mama ei își smuci mâna înapoi și și-o strânse la piept. Cine ești? Și de ce nu-l lași pe Ben să vină?

– Ți-a plăcut povestea? Cheryl învățase că nu era o idee bună să-i spună *mamă*. Nu-i mai spusese așa de ani de zile. E o poveste bună, nu?

Din nou, mama ei se relaxă, privind în gol.

– Îmi place. Privi spre Cheryl bănuitoare. Poți să pleci acasă acum. Menajera se duce acasă la sfârșitul zilei.

– Vrei să plec acasă?

– Da! Arată spre ușă. M-am săturat de tine.

– Okay. Cheryl se ridică. Poți să dormi acum.

– O să dorm.

Își trase mâinile din haină și o aruncă pe jos, scrutând-o în timpul acesta pe Cheryl cu privirea. Își strecură picioarele sub așternuturi și-și trase cearșaful și pătura până sub bărbie.

– Zi-i lui Ben că vin mâine pe la el.

– Am să-i zic. Cheryl se luptă cu lacrimile ce i se adunau în ochi. Ridică o mână. La revedere.

– Du-te acasă. Mama ei dădu nervoasă din cap. Își flutură mâna spre ușă. Ai terminat cu munca pe ziua de azi.

Cheryl se întoarce și ieși pe ușă. Habar n-avea dacă reușise să-și ajute mama sau nu. Dar măcar femeia părea dispusă să se culce acum. Trecu pe la biroul domnului Myer, în drum spre ieșire. Bărbatul organiza un dosar pe biroul său. Cheryl reuși să zâmbească obosit.

– S-a mai liniștit.

– Vă mulțumesc. Lăsa dosarul din mână și se ridică. Noaptea e cel mai rău.

– Da. Își scoase telefonul din geantă și îl flutură. Să mă sunați dacă se mai întâmplă ceva.

– Așa voi face. Harrison Myers părea într-adevăr îngrijorat. Sunați la centrul din Destin. Vă rog. Ar fi mai în siguranță acolo.

Cheryl își încleștă mâna pe geantă.

– Mă voi gândi la asta.

– Cel mai bine e să faceți asta cât mai repede. Ridică din sprânceană. Pentru binele ei.

Cuvintele lui îi răsunară în minte în timpul drumului înapoi spre casă și cât ea și Chuck s-au uitat la *Tangled* cu fetele. Mama ei nu s-ar lăsa mutată ușor. Avea 88 de ani. S-o mute acum ar distruge-o.

– Îți place să te uiți la *Tangled*, nu-i așa, mamaie? Nepoata ei cea mai mare își ridică privirea, cu o sclipire în ochii ei inocenți.

– Da. Își puse brațul după umerii copilei. Ador o poveste bună.

Făcu iarăși un schimb de priviri cu soțul ei. Nu vorbiseră despre asta, însă probabil știa că-i spusese povești mamei sale. Era singura cale pe care o găsisese Cheryl pentru a o calma în astfel de nopți. De două ori săptămâna asta și de două ori săptămâna trecută a bătut drumul până acolo, i-a

spus mamei sale aceeași poveste despre Ben și s-a întors acasă distrusă emoțional.

Ceva trebuia să se schimbe.

După ce fetele plecară la culcare, Chuck o strânse în brațele-i puternice.

– Îmi pare rău.

– E atât de greu! Nici nu mă recunoaște. O podidiră lacrimile. Au zis să ne gândim s-o mutăm.

Chuck știa că n-are rost să dezbată opțiunea. Cel puțin, nu acum. Mama lui Cheryl nu putea să mai rămână mult la Merrill Place. Soțul ei așteptă în schimb câteva clipe înainte să facă singurul lucru pe care-l putea face. Singurul lucru pe care-l puteau face.

Începu să se roage în liniște și cu încredere.

Ca în vreun fel, cumva, dulcea Virginia Hutcheson să-și găsească liniștea înainte ca Domnul s-o ia acasă.

4

DUREREA ÎI RADIA DIN UMĂR PÂNĂ SUS PE GÂT și în jos către piept. Cea mai cruntă durere pe care o simțise Tyler vreodată. În ciuda acestui fapt, urma să fie externat – îl informase asistenta. Dar ce se făcea după aceea? Unde să se ducă după ajutor? Nu putea să ridice brațul, nu putea mișca degetele fără o durere secerătoare.

Dacă ar fi fost genul de om care să se roage, acesta ar fi fost momentul ideal. Dar rugăciunea făcea parte dintr-o altă viață. Dacă lui Dumnezeu îi păsase vreodată de Tyler Ames, nu o prea arătase.

Tyler închise ochii. Analgezicele îl ajutau. Dar de-abia dacă dormise în ultimele câteva zile. Echipa sa plătise internarea până după-amiază. Patruzeci și opt de ore. Suficient pentru o evaluare completă. Până acum, nu-i spusese nimeni nimic, afară de faptul că urma să meargă acasă.

– Domnule Ames?

Un bărbat intră în salon.

Tyler clipi și încercă să se concentreze. Era doctorul. Veni în dreptul patului.

– Sunt dr. Bancroft. Cum e durerea?

Bărbatul apăsă câteva butoane și săltă capul patului lui Tyler.

Poziția aceasta îl ajută să se dezmeticească.

– Nu mă simt grozav. Își miji ochii la doctor. Care este verdictul?

– Mă tem că am vești proaste. Doctorul se sprijini de pervaz și-și încrucișă brațele. Ți-ai dislocat labrumul. Coiful rotatorilor a fost afectat, de asemenea. Nu ne putem da seama din RMN cât de grav este. Îi lăsă timp să proceseze vestea. Ai nevoie de o intervenție chirurgicală.

Fiecare frază îl lovea pe Tyler ca o betonieră, doborându-l la pământ și trecând peste el, lăsându-l strivit și incapabil să respire. Își ciupi puntea nasului cu mâna stângă, inspiră și-și ținu respirația. De-ar putea să se întoarcă la începutul reprizei! Mai erau nouă *out-uri*, iar spectatorii îi strigau numele. Recrutorii pentru profesioniști marcau fiecare aruncare pentru șefii din Cincinnati. Nouă amărâte de *out-uri*.

Lăsă mâna în jos.

– Jucam perfect.

– Știu, spuse doctorul cu o grimasă. Știrea a apărut pe prima pagină în ziarul de duminică. Luă fișa de la piciorul patului lui Tyler. Te-am ținut aici pentru că inima începea să-ți facă probleme. Aveai palpitații și fibrilații atriale. Între timp, s-a liniștit. Testele cardiace au ieșit negative.

Tyler expiră. Fiecare bătaie a inimii îi trimitea valuri de durere în piept.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că inima ta e sănătoasă. Uneori durerea – dacă e destul de intensă – poate declanșa astfel de crize.

Tyler tresări de durere.

– Înseamnă că e de bine.

Dr. Bancroft dădu din cap, așa cum fac oamenii atunci când nu există prea multe speranțe.

– Îmi pare rău.

Tyler avea o sută de întrebări. Ce credeau cei de la Blue Wahoos și cum rămânea cu recrutorii de la Reds, când se putea opera și cum arăta procesul de recuperare? Dar numai o întrebare conta. Își luă inima în dinți.

– Dar pot juca din nou, nu-i așa? În sezonul următor?

Doctorul dădu din cap, aproape prea rapid.

– Da. Cred că da. Ai nevoie de intervenție chirurgicală, însă atleții își revin după astfel de traume. Cu siguranță.

– Când? Când mă pot opera? Tyler privi înapoi spre ușa rezervei. Se poate acum? Cât sunt încă aici?

– De fapt... trebuie să te programezi la un chirurg ortoped.

Tyler își aminti că unul dintre coechipierii săi avusese nevoie de o operație la genunchi în sezonul trecut.

– Cred că pot apela la unul bun. Cineva care să mă preia repede. Cu mâna stângă își sprijini cotul drept de corp. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, nu?

– Da. Cu siguranță, da. Bărbatul părea tulburat, de parcă mai avea și alte vești proaste. Încă ceva. Nu știi dacă asigurarea echipei acoperă genul acesta de operații. Mai ai vreo altă poliță? Ceva... individual?

Lui Tyler îi bubuia inima și-l dorea în piept.

– Echipa va acoperi costul, spuse el, lăsându-i să-i scape un hohot de râs mai curând scandalizat decât amuzat. Eram pe teren când s-a întâmplat.

– Adevărat. Foarte adevărat. Doctorul își țuguie buzele și se concentrează la fișă. Ar fi bine să vorbești cu managerul.

Dădu din cap, evident neliniștit. Pentru orice eventualitate. Trecu ceva în fișă. Mașina ta a rămas la stadion, așa e?

– Mașina mea? Ceața mentală indusă de calmante îi îngreuna gândirea. Noaptea de sâmbătă părea să se fi întâmplat într-o altă viață. Așa cred. da.

– Avem o mașină de transport medical. Te poate duce cineva până acolo.

Doctorul Bancroft lăsă fișa jos, scoase un carnetel din buzunar și scrise rapid câteva rânduri. Apoi rupse foaia și i-o dădu lui Tyler.

– Poftim o rețetă pentru medicamentele de care ai nevoie. Îți vor trebui pentru primele câteva săptămâni.

– Mulțumesc.

Nu prea avea ce altceva să spună.

– Eu și familia mea ți-am urmărit meciurile toamna asta. Erai pe val. Doctorul pocni din limbă. Îți vei reveni. Ești prea bun ca să-ți agăți cariera în cui acum.

– Apreciez.

Până și vorbitul îi intensifica durerea.

– O să vină imediat asistenta cu instrucțiunile pentru externare. Evident, vreau să-ți pui comprese cu gheață câte douăzeci de minute și să-ți iei analgezicele. Faza cu durerea e că nu trebuie s-o lași să te copleșească.

– Da, domnule.

Încă ar mai fi pus întrebări, dar nu-și amintea ce voia să știe.

– Asistenta va aduce și o eșarfă. Te sfătuiesc să nu-ți miști brațul până nu consulți un chirurg ortopedic. Doctorul se ridică să plece. Încă o dată, îmi pare rău. Se opri. Mai ai întrebări?

Tyler clipi. Gândurile îi goneau prin minte, dar nu puteau depăși durerea arzătoare.

– Nu. Nicio întrebare.

Își relaxă mușchii umărului drept. Orice, doar să-i ușureze durerea.

– Totuși, ar mai fi ceva.

Dr. Bancroft așteaptă.

– Când să iau următoarea doză de calmante?

Doctorul se uită pe fișa lui Tyler încă o dată.

– Se pare că peste vreo zece minute. Puse fișa înapoi în cârligul de la piciorul patului de spital. Îi voi zice asistentei să ți le aducă.

Și cu asta, plecă. Tyler încercă să tragă adânc aer în piept. Însă durerea era prea puternică. Își lăasă patul înapoi în jos cu vreo zece centimetri și expiră. Nu exista nicio poziție comodă. Nu atâta vreme cât umărul îl ardea. De câte ori își privea brațul drept, se aștepta să-l vadă de-abia agățându-i-se de corp.

Veștile doctorului i se învârteau în minte. Își distrusese labrumul și își afectase coiful rotatorilor – atât de rău, încât nu-și mai putea mișca brațul fără ajutorul unui chirurg. Și-și cauzase toate astea cu o singură aruncare. Parcă se vedea luându-și avânt, pregătindu-se să arunce și...

– Tyler!

De data asta, vocea îi suna cunoscut.

Deschise ochii și se uită atent, în ciuda durerii.

– Domnule antrenor.

Din câte își amintea, asta era prima dată când venea să-l vadă cineva din club. Dar nu putea fi sigur. Fusese ținut sedat până dimineață.

Jep Black își scoase șapca Blue Wahoos când intră în salon.

– N-arăți prea bine.

– Neah, sunt bine. Tyler respira scurt și rapid. Pe cât îi permitea durerea. M-ai pus pe listă pentru meciul de azi, sau ce?

Colțurile gurii lui Jep se ridicară într-un zâmbet slab. Însă neliniștea de pe chip nu i se domoli deloc. Se îndreptă spre marginea patului.

– Am vorbit cu doctorul.

– Trebuie să mă repara puțin.

Jep dădu din cap.

– Tyler... îmi pare rău.

Asistenta intră în salon ducând o tavă cu un păhărel în care se aflau analgezicele.

– Ați întârziat.

Încercă să zâmbească, însă trupul refuză să coopereze.

– De fapt... Asistenta se uită la ceasul de pe perete. Am venit chiar la timp.

Tyler nu putu spune nimic. Luă pastilele cu mâini tremurânde și le înghiți cu apa de pe noptieră.

– Mulțumesc.

După ce plecă asistenta, Jep se apropie din nou de pat.

– Nu pot să cred. Adică... aruncai perfect.

Tyler își șterse apa de la gură cu mâna stângă.

– Încă un obstacol de trecut.

Își ridică patul din nou. Oricât de intensă era durerea, nu voia ca Jep să știe. Era *pitcher*, nu un om răpus.

– Mă întorc sezonul viitor. Voi fi mai bun ca niciodată.

Jep își mută privirea de la umărul la ochii lui Tyler.

– Veștile... nu sunt bune.

– Știu. Își impuse ca pastilele să-și facă efectul. Mi-am fisurat labrumul.

– Păi, da, pe de o parte. Ezită. Tyler, nu mi-e ușor să-ți zic. Ai fost eliminat din Wahoos.

Durerea îi urlă prin corp și prin suflet. Ce-i spusese Jep? Tyler își miji ochii.

– Am fost dat afară?

– Da. Jep mormăi ceva în barbă. Urăsc partea asta a jocului.

Scoase un plic din buzunarul de la blugi și-l lăsă pe noptiera de lângă Tyler.

– Acesta e ultimul tău cec. Își încleștă degetele pe garda patului și-și plecă pentru o clipă capul. Când și-l ridică, ochii îi erau întunecați de o durere sinceră. Nu-i corect. Ești un *pitcher* incredibil, Tyler. Unul dintre cei mai buni. Să te întorci pe teren. Să le dovedești că greșesc.

Camera se învârtea. Tyler apucă marginea patului și mâna managerului în același timp, sprijinindu-se să nu leșine.

– Nimic de dovedit. Cuvintele îi ieșeau în reprize scurte, pe cât îl țineau puterile. Nu... mă vor... lăsa... Sunt Tyler Ames... Asul lor... Nimeni nu mă atinge, domnule antrenor... Ar fi nebuni... s-o...

– Tyler. Jep își eliberă mâna și se dădu un pas înapoi. Decizia a venit de sus. Clătină din cap. Nu pot face nimic.

Vorbele bărbatului nu aveau sens. Tyler era un Blue Wahoo. Fusese cel mai bun *pitcher* al anului și cei de la Bigs* îl voiau. Asta fusese viața lui cu câteva zile în urmă.

* Abreviere pentru Liga Mare (n.red.)

Cum putea să se întâmple așa ceva? Încercă să respire, dar plămâinii refuzau să funcționeze cum trebuie. De parcă se afla sub apă cu un camion de două tone în spate.

– Și cum rămâne... cu operația?

Jep își îndesă mâinile în buzunare și oftă.

– Acum doi ani, în Dayton, ai semnat o clauză care excludea traumele. După a doua arestare, Tyler. Ții minte? După ce te-ai rănit la spate în accidentul de moped. Înclină capul spre plicul de pe masă. Ai o copie a clauzei acolo, cu cecul. Conducerea a vrut s-o ai. În caz că ai uitat.

Confuzia se lăsă ca o pătură umedă peste conversație. Tyler își ținu cotul cu mâna. De ce nu-și făceau efectul pastilele? Își încleștă dinții.

– Am semnat... ce?

O picătură de sudoare se prelinse de pe fruntea lui Jep pe podeaua spitalului.

– E totul acolo, spuse el, arătând spre plic. Traumatismul nu e acoperit. Îl fixă pe Tyler cu privirea câteva clipe. Tot timpul ne vin jucători noi. Doar știi. Jep părea neajutorat. E o afacere. Uneori, pe unii jucători îi părăsește norocul. Se îndreptă spre ușă, dar se opri. Arată-le că se înșală, Ames! Nimeni nu crede în tine mai mult ca mine.

Cu asta, își puse șapca la loc pe cap și plecă.

Dacă inima lui Tyler bătuse neregulat sâmbătă, după ce se rănise, nu putea decât să-și închipuie în ce hal bătea acum. Își ținea cotul aproape de corp și se întoarse spre noptiera de lângă el. Plicul era acolo. Ce-i spusese Jep? Ceva legat de ultimul lui cec? Clipi greu, forțându-și mintea să rămână măcar câteva momente limpede.

Luă plicul cu mâna stângă și-și înfipse două degete pe sub partea împăturită. Inima îi bubuia și, cu fiecare bătaie,

senzația de durere i se răspândea în gât și în jos, către piept. În cele din urmă, rupse plicul și scoase conținutul. Prima era o foaie de hârtie cu un scris mărunț. Jep încercase să-i explice. Ceva legat de contract.

Mișcând doar încheietura, desfăcu hârtia și și-o apropie de față. Mișcarea bruscă îl făcu să țipe, dar se ținu tare înaintea s-o alerteze pe asistentă. Dacă pastilele i-ar diminua măcar puțin durerea... Tyler încercă să priceapă cuvintele, dar îi venea greu. Privirea i se încețoșă.

Încet, paragrafele începură să se contureze. Scană rapid cuvintele până ajunse în acest punct:

Clauza IV – NEACOPERIREA PREJUDICIULUI: Din cauza traumatismelor suferite în afara terenului și ale aresturilor din trecutul jucătorului, în prezent acesta va juca fără acoperire medicală în caz de accident. Jucătorul își asumă răspunderea pentru toate cheltuielile sale medicale, indiferent de bolile sau traumatismele survenite în meciurile viitoare. Această clauză poate fi renegociată la o dată ulterioară.

Tyler simți cum se topește podeaua sub el, cu tot cu pat. De parcă singurul lucru care-l mai susținea era cadrul patului, și până și acesta începea să se dezmembreze. O clauză de neacoperire a prejudiciilor? De ce ar fi semnat așa ceva? Cum de nu intervenise agentul lui? Lăsă hârtia pe noptieră și închise ochii strâns. De undeva din adâncul memoriei sale ieșea la lumină un anume moment.

Contractul aflat pe o masă lungă de lemn. Contractul și o alegere: îl semna sau pleca. Accepta oferta sau se întorcea acasă în California cu coada între picioare. Șansa irosită pe veci.

Tyler semnase. Agentul lui nu avusese nicio clipă un cuvânt de spus.

Dar până acum nu-și amintise nimic legat de asta. Acum doi ani? N-a făcut decât să evolueze de atunci. Cu fiecare săptămână, cu fiecare repriză, cu fiecare aruncare. Renunțase la nebuniile din afara terenului, la mopede, la fete și la băut. Agentul său ar fi trebuit să-i renegocieze contractul anul trecut.

Realitatea situației în care se afla începu să-l facă să tremure. Se simțea de parcă ar fi fost azvârlit într-un congelator, sub zero grade. Și cu fiecare vibrație crâncenă, umărul rănit îi trimitea săgeți prin corp. Chiar i se întâmpla asta? Nu avea asigurare? Cum urma să-și plătească operația? Corpul i se cutremură și mai puternic, durerea fiind mai intensă decât înainte. De ce nu-și făceau efectul calmantele ?

Tyler își strânse pumnul stâng și încercă să se gândească la o scăpare. Avea să fie externat, și pe urmă? Unde să se ducă? Cum să-și găsească alinare? Strânse din buze și expiră. Iar și iar. Poate dacă scotea tot din plămâni va avea loc și pentru oxigen. După câteva respirații întretăiate se așeză înapoi între perne.

Câți bani avea? Se forță să se concentreze. Răspunsul trebuia să fie în telefon. Se uită spre masa de lângă pat. Unde îi era telefonul? Nu se gândise la asta până acum. Era pe cale să deschidă singurul sertar al mesei când asistenta lui intră în rezervă.

– V-am adus eșarfa. Scoase ceva dintr-un ambalaj de celofan și se încruntă la el. Nu arătați bine.

– Unde mi-e... telefonul?

– Aici, spuse ea, continuând să-l urmărească cu privirea în timp ce deschidea un dulăpior din colțul camerei. Telefonul era pe un raft. Nu sunt sigură că e încărcat. Le închidem când pacienții sunt internați.

Totul părea ireal. Nu putea să se întâmple asta. Era un vis. Asta trebuie să fie. Poate dacă clipea de câteva ori avea să se trezească pe movilă, gata să arunce în următoarea rundă. În urma lui nu se întindea decât perfecțiunea, iar dinainte... contractul cu Reds. Durerea îi pulsă prin trup. Durere nenorocită. Nu era un vis. Durea prea tare.

Asistenta îi înmână telefonul și se retrase câțiva pași. Cu mâna stângă, Tyler îl porni. Avea să leșine dintr-o clipă în alta. O simțea. Își miji ochii și privi ecranul telefonului. Ce făcea? De ce avea nevoie de telefon?

– Doctorul zice că vei avea nevoie de operație. Îi coborî grilajul patului. Poftim. Lasă-ți picioarele peste margine. Ai fost externat.

Operație. Da, așa-i. Încercă să gândească pe lângă durere. Trebuia să-și plătească operația. Dacă nu avea asigurare, însemna că nu primea ajutor din partea echipei. A fostei lui echipe. Scrâșni din dinți.

– Trebuie să... mă mișc încet.

– Ultima doză de calmante ar trebui să-și facă efectul curând. Desfăcu eșarfa și se întoarse spre partea lui dreaptă. Întoarce-te spre mine. Te vei simți mai bine cu asta.

Puncte negre îi clipeau în fața ochilor. Se prinse cu mâna sănătoasă de marginea patului ca să nu cadă pe poadea. Cumva, asistenta îl ajută să se îmbrace și-i trecu eșarfa pe după gât și în jurul taliei. Era căptușită pe interior, astfel încât antebrațul i se sprijinea de ea, nu de cutia toracică. Se

forță din nou să se relaxeze. Poate avea dreptate. Poate durerea avea să-l mai lase acum că avea eșarfa.

– Hai să te punem pe picioare!

Ea făcu un pas înapoi.

Îl apucă greața. Tyler își ridică mâna stângă.

– Stai așa! Te rog.

Nu avea suficientă energie să vorbească. Ochii nu-i mai funcționau și nici mintea. Mișcându-se ca prin transă, o lăsă pe asistentă să-l ajute să se așeze pe scaunul de lângă pat.

– Uite ce este! Îți aduc ceva de mâncare. Te va ajuta.

Tyler își sprijini capul de spătarul scaunului. Avea nevoie de un braț nou, nu de mâncare. Era din nou singur și avea ceva în mână. Se uită în jos. Era telefonul lui. Încercă să-l pornească din nou, însă îl copleși un nou val de amețală. Durerea era puțin mai suportabilă. Dar în locul ei, o senzație de beție începu să-l cuprindă. Fiorul era minunat – ceva ce nu mai simțise în ultimii câțiva ani. O eliberare îmbătător de dulce. Savură senzația câteva secunde.

Pastilele își făceau efectul.

Ecranul telefonului lui Tyler se aprinse, iar el se holbă la iconițe. Ce făcea? Clipi de câteva ori și apoi își aminti. Contul bancar. Trebuia să-și plătească operația, așa că avea nevoie să-și verifice soldul. Procesul de intrare în cont era aproape copleșitor, dar în final cifrele îi strigară: 187,32 dolari.

Tyler n-avea nici măcar două sute de dolari. Se cufundă în scaun și închise ochii. Apoi își aminti de cec. Deschise ochii brusc și, mișcându-se încet, cu grijă, se întinse după cecul de pe noptieră. Cel pe care i-l adusese Jep Black. Ultimul său cec. Îl deschise la fel cum făcuse cu pagina din

contract, fluturând din încheietură. Trase scurt aer printre dinți încleștați.

Suma trebuie să fie greșită. Ochii i se încrucișară prin ceața produsă de medicamente, dar suma nu se schimbă. O săptămână de muncă la Blue Wahoos: 312,02 dolari.

În total, nu avea nici cinci sute de dolari.

Asistenta se întoarse cu o tavă cu mâncare.

– Vă vom duce acasă, domnule Ames. Îi explică din nou cum să procedeze cu gheața și calmantele. Mai întâi, mâncare. Altfel vi se va face rău de la calmante. Acum fiți atent. Nu conduceți cât luați pastilele. Să vă ducă cineva la consultația la ortoped. Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Făcu o pauză. Înțeleg că mașina v-a rămas la stadion.

Tyler își ridică privirea spre ea. Cuvintele ei veneau din cel puțin trei guri diferite.

– Da, doamnă.

– Okay, șoferul nostru vă va duce acasă. Vă puteți recupera mașina mai târziu. Puteți pune pe unul dintre colegii de echipă să v-o aducă.

Coechipierii lui. Probabil că erau la antrenament acum. Adevărul îl izbi ca pe un luptător ratat în ring. Nu mai avea coechipieri. Reds i-au tăiat-o fără discuție. Se gândi la slujba sa cu jumătate de normă ca antrenor pentru tineri *pitcher*-i, în zilele sale libere. Nu mai putea să facă nici asta de-acum. În plus, era o slujbă pe care i-o găsiseră cei de la Blue Wahoos. O echipă pentru care nu mai juca. Închise ochii. Camera sa îl costa trei sute pe lună. Asigurarea auto, încă o sută. Telefonul îl costa vreo cincizeci și ceva. Benzina și mâncarea și operația...

– Mi se face... rău.

Tyler se întinse după un bol pe care i-l oferea asistenta. Nu avea nimic în stomac, însă continuă să scuipe în gol până ce spasmele se calmară în cele din urmă. Îi înmână bolul înapoi asistentei și se aplecă în față peste braț. Era o nebunie. Nu putea să plece așa.

– Grețurile sunt normale. Respirați adânc. Asistenta ezită, urmărindu-l. Vă aduc un scaun cu roțile. Se întoarce după câteva minute. Hai! Sus!

Tyler se ridică în picioare și se întoarce, apoi se așează încet în scaun. Umărul îl durea de murea, iar stomacul îi era strâns în noduri.

– Vreau bolul... din nou.

Închise ochii și-și lăsă capul să cadă în mâna cea bună.

– N-o să vă fie rău. Haideți! Vă veți simți mai bine în patul de-acasă.

Cuvintele nu voiau să vină, așa că Tyler dădu din cap cu puțina energie pe care o mai avea. N-avea ce face în privința ironiei afirmației ei. Patul de-acasă? Stătea într-o cameră cu chirie, dar nici patul nu era al lui. Nu avea mai nimic al lui. Câteva haine, câteva cutii cu trofee și poze cu echipa. Se gândea că avea să-și caute o locuință *a lui* după sezonul acesta. Își spusese să treacă de luna asta și apoi avea să-și închirieze un apartament. Să-și ia o mobilă la mâna a doua și să înceapă să se târască din nou spre vârf. Dacă Reds l-ar fi recrutat, i-ar fi oferit un nou contract. Cheltuielile lui medicale ar fi fost acoperite și ar fi făcut măcar șase cifre. Chiar și pentru un contract în post-sezon.

Acum însă? Habar nu avea ce urma să facă.

– Domnule Ames? Tonul asistentei rămase blând. Șoferul e gata.

– Nu... Nu pot...

Tyler încetă să mai încerce să vorbească. După ce a fost purtat printr-o ceață de greață și amețeală, durere arzătoare și disperare, Tyler se trezi pe bancheta din spate a dubitei, cu centura pusă.

În poală avea o pungă de plastic cu jacheta lui de *pitcher* la Blue Wahoos, rezultatul radiografiilor sale și actele de externare. Când au ajuns la el acasă, șoferul dubitei îl ajută până la treptele de la intrare de unde soțul gazdei sale îl conduse în cameră. Tyler s-a întins cu grijă în patul său închiriat. Mâine avea să anunțe preavizul. Nu putea să stea mai mult de sfârșitul săptămânii. Chiria trebuia plătită pe 15 și el aproape că rămăsese fără bani. Cum avea să-și găsească o slujbă? De unde să găsească mijloacele să se opereze. Unde o să locuiască?

Și cum de ajunsese în halul ăsta copilul de aur al campionatului mondial al ligii de juniori?

5

ATREIA DOZĂ DE CALMANTE ÎȘI PIERDU EFECTUL pe la unu dimineața. Așa trebuie să se fi întâmplat, pentru că atunci a sărit Tyler din pat și și-a pus mâna la gură, să nu urle. Durerea îi străpungea umărul, pe la baza gâtului, de-a lungul claviculei și apoi în stomac.

Tyler respira convulsiv. *Nu mai pot... asta trebuie să se oprească*, își spuse. *Relaxează-te... gândește-te la altceva.*

Nu merita asta. Trebuia să fie încă internat, unde să-l îngrijească cineva, să se asigure că-și ia medicamentele și să facă planuri urgente să se refacă. Tyler se ridică în picioare și scotoci prin sertarul de sus al comodei. Advil. Măcar asta să ia. Mâinile îi tremurau când deschise flaconul. Patru pastile. Își luă o sticlă de apă din baxul de pe podea.

Îi alunecară pe gât, dar știa că n-aveau să-l ajute. Brațul parcă îi căzuse până la genunchi, de zici că umărul îi fusese izbit de o grenadă. Totul dintr-o singură aruncare. Din când în când, Tyler mai auzise de câte un jucător care-și ratase cariera de *pitcher* dintr-o singură aruncare. Însă nu a crezut niciodată că avea să i se întâmple lui.

Se trânti în singurul scaun din cameră și se prăvăli înaintea. Îl durea mai tare dacă stătea întins. Măcar stând ridicat, gravitația îi ținea brațul în linie cu umărul.